

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 Sayı: 88
Şubat 1999

KONUMUZ:
KARDAN ADAM

Bu sayıda...
Hidayet
Karakuş
Hüseyin
Yurttaş

• Yeni!
Minik Fare ile İngilizce

Learning English with the
Little Mouse

Mavibulut

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300 3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 * Sayı: 88 * Şubat 1999

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

Kapak:

Mustafa Delioğlu

*

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 450.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 4.950.000TL

*

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Binbir Kitap Dergisi

Neler yazılıyor, çiziliyor,
yayımlanıyor?

Çocuk edebiyatı konulu araştırmalar,
makaleler, değerlendirme yazıları...
Her yaş için en güzel kitaplar...

Çocuk edebiyatının sağlıklı bilgi
kaynağı...
3 aylık dergi

0212-252 63 75

MERHABA

Konumuz "kardan adam."

Ünlü yazarlarımız Hidayet Karakuş ve Hüseyin Yurttaş da bu sayımızı bu konudaki öyküleriyle onurlandırdılar.

Konulu Kırmızıfare'lerimiz çok ilgi gördü. Hem okurlarımız bu yeniliği sevdi, hem de yazarlarımız...

Mart ayı konumuz, çizerimiz Mustafa Delioğlu'nun ısrarı üzerine, "kedi" olarak belirlendi.

Nisan ayı konumuz ise "kütüphane."

Tişört kampanyamız da sürüyor. 1999 için aboneliğini yenileyen veya yeni abone olan herkes, ön yüzünde kendi fotoğrafının basılı olduğu bir tişört sahibi oluyor.

Bu sayımızda bir yeniliğimiz daha var: "Little Mouse." Bakalım beğenecek misiniz? Bu yeni sayfamızdan amaçladığımız, okulunuzdaki İngilizce dersinize eğlenceli bir destek sağlamak.

İnternete bağlı okurlarımıza da bir sürpriz: "cocukca.com.tr" adresine girin.

Bir sürpriz de Ankara'lı abonelerimize:

ÇATI ÇOCUK KÜTÜPHANESİ VE ATÖLYESİ açıldı. Adres: Çatı Sanat Evi, Hatır Sokak 10/1 G.O.P. Ankara
Tel: 0312-446 89 11

Edebiyat ve sevgi dolu bir ay...

Fatih Erdoğan

Hidayet
Karakuş

Hüseyin
Yurttaş

Bu sayıdaki dostumuz:
FOK

Ulukan Ulusoy İstanbul İlkokulu

ULUKAN

Bir sabah uyandım ki etraf bembeyaz. Yağ mıyordu artık...
Dalmışım öylesine; gözlerim simsiyah ve uzunca bir burnum düşmüştü. Birde kollarımda süpürge. Önce gövdemde hayret, gövdemde! Ardı ardına kartopları yağmaya başladı ayaklarım ve yüzüme.
Kömür gözlerimle yalvardım.
"Ya, yağmazsa bir daha!" dedim. Duyamadılar sesimi kartoplarından.

Ancak, göz gözü görmeyiz olmuştu. Karanlığın baskısına epeyce zaman vardı. Gökyüzü karmaşalıydı. Yeryüzünde ise, panuklar uçuşuyordu.

Sonra;

Çocuğun biri yanıma yaklaştı. Dışarı süpürgeyi elime verdi. Tekrar Yanılan havuç burnumu da eliyle düzeltti. Aftısını da çıkarıp, boynuma sarı maz mı? Böylece daha güzel göründüğümü sanıyorum. Herhalde çocuk üsüdüğümü düşünerek atısını bana verdi diye tahmin ettim.

Sonra, çocuk yumuşak karlar üzerine basarak yanımdan uzaklaştı.

Güneş doğmuştu. Bütün nalanın arasından bütün parlaklığı ile çevreyi aydınlatıyordu. İnsanlar bu erken saatte dışarıya çıkmışlardı.

Kimse beni farketmeyecek kadar hızla gidiyordu.

Ben ısınmaya başladım. Güneş yükseldikçe ısınıyorum, ısındıkça yumuşuyorum. Aniden gözlerim görmeyi. Koca kömür gözlerim düştü.

Bir el havuç burnumu kaplı gitti. Biraz sonra küçüldüğümü hissetmeye başladım. Birden süpürge yere düştü. Etrafımda çamurda kanak su birikintisi düştü. İyiden iyiden küçüldüm. Evet, artık yok oluyorum. Çocuklar etrafımda halka olup, şarkı söylemeyecekler. Dışarı çıktıklarında, beni görmeyince kim bilir ne kadar üzülecekler? Çocuklar koşarak geldi. "Kardan adam gitmiş!" diye hep bir ağızdan bağırarak: İçlerinden biri; "Süpürgeyi unutmuş dedi."

Böyle anlatmalarına yine de sevindim. Neyse ki kömür gözlerim çamurun içinde kaybolmuştu. Gözlerimi bulsalar, belki de şüphelenebilirlerdi.

Biraz sonra uzaktan yavaş bir adam göründü. Üstü başı ırlıklı. Üsüdüğü her halinden belli oluyordu. Yanıma yaklaştı. Etrafına söyle bir bak. Kunduktan sonra aniden kaşkalı boy. Numdan çekti. Ay, ay, az kalsın başım gövdemden ayrılacaktı. Boynumdan çekip aldığı alkış olarak, kendi boynuna sardığı gibi, hızla uzaklaştı.

Bir süre sonra birkaç çocuk geldi yanıma. El ele tutuşarak etrafımda halka oluşturup, şarkılar söylediler. Kartopu oynadılar. Bazısı konuşmadığım için kızdı. Yine de çocukların şarkılarını beni de mutlu etmişti. Onlara katılmayı ne kadar isterdim. Çocuklar da usumeye başlayınca evlerine döndüler.

Tekrar yalnız kaldım. Akşama doğru kartaneleri yavaş yavaş azalmaya başladı. Pamuk toneleri ya biterse... O zaman ben ne yaparım diye düşündüm.

Valiz ilerlemiş, Evlerin ışıkları yavaş yavaş sönmüştü. Boza, boza diye bağırarak geçen adamdan sonra, bir daha kimse geçmedi. Sabaha doğru biraz üsüdüm. Uyuymuştum.

İçlerinden bir tane, si eline süpürgeyi sapasını aldı. Yere eğilerek birşey mirildatmaya başladı.

Nokta, nokta

Virgül,

Hat,

Oldu sana

Bir surat.

Nokta, nokta, nokta

Gövdesi yumurta,

Kollar biraz uzunca,

Bacaklar biraz kısaca,

Üsüdüysen beydiğim.

Al sana bir şapka,

Yorulduysan beydiğim.

Al sana bir baston!

Bedi. Ye sapayı baston çizdiğini yere koydu. Doğrusu birazak bana benzemisti. "Gitti kardan geldi. Kantan Adam" diyerek güldüler.

Onların tekrar neseli halini görünce sevindim. Seneye yine kar yağar, çocuklar beni yuvaya toplu haline getirirler, yine gözlerimin kömürlerini ta-karlar, havuç burnumu koyarlar. Süpürgeyi saklayıp, elime verirler. Sonra da, etrafımda halka yapıp, şarkı söyleyerek oynarlar. Bir çocuk gelip, kaş-kılını yine verir. Yine pirkle adam gelir, kaş-kıl alır, sinir. "Hosca kalın çocuklar!" Bu arada söylemeden yapamayacağım. Kantan adamı gerde unutan çocuklar üstüne basıp geçtikler. Ama benim süpürgeyi unutmazlar.

Aylin Albayrak
İstanbul İlkokulu

Hidayet Karakuş

Kardanadam Kaçtı

Bizi gündüz topladılar. Güneş parlak ama hava buz gibiydi. Biz buz gibi havaları severiz.

Çocuklar okulun yanındaki karla kaplı çimenlikte oynuyorlardı. Aralarında da öğretmenleri geziniyordu. Biz kar taneleri birbirimizin üstünde sıcak bir hava korkusuyla yatıyorduk. En büyük korkumuz güneybatı yeliydi. Adına lodos dedikleri bu yel bizim için ölüm demekti.

Çocuklar birbirlerine kartopu atıyorlardı. Öğretmenleri de onlarla oynamaya başladı. Küçük Murat, öğretmene ilk kartopunu attı.

Resimler: Mustafa Delioğlu

Öğretmen gülerek ona doğru koştu. Murat kaçtı. Öğretmen onu kovalarken öteki çocuklar da onların peşine düştüler. Öğretmen Murat'ı tam yakalayacağı sırada ayağa kaydı. Karların içine yuvarlandı.

Bütün çocuklar ellerindeki kar toplarını öğretmenlerine attılar. Yerdeki karları üstüne savurdular. Öğretmen düştüğü yerde gülüyor, kalkmak için çabalamıyordu.

Çocuklar neşe içindeydiler. Öğretmen ayağa kalktığı anda üstü başı

bembeyazdı.

Hasan:

"Kardan adama benzediniz öğretmenim," dedi.

Öğretmen gülümsedi, soluk soluğaydı:

"Siz de kardan çocuklara benzediniz."

Çocuklar onun sözlerine gülerken Talay:

"Öğretmenim, neden kardan adam yapmıyoruz?" diye sordu.

Öğretmenleri hınzırca omuzlarını çekti:

"Sahi, neden kardan adam

yapmıyorsunuz çocuklar?"

"Dersimiz var öğretmenim. Ders ne olacak?"

"Bu da bir ders, bakalım nasıl bir kardan adam yapacaksınız," dedi.

Hemen işe giriştiler. Küçük kar topaklarını büyüterek getirdiler.

Öğretmenleri de

yanlarında bekliyor, onlara doğru yolu gösteriyordu. İş yaparken şarkılar söylediler.

Kar topakları üst üste kondu.

Başı, kolu, omuzları belirdikçe çocukların neşesi arttı.

Çocuklar kardan adamı yapıp bitirdiler. Çevremde dolanıp benim güzelliğimi konuştular. Sonra da ellerini soluklarıyla ısıta ısıta sınıflarına gittiler.

Biz de yürüdüğümüzü hissettik. Ne heyecanlı bir iş bu!

kar taneleri birbirimizi soğutuyorduk. Mutluyduk. Bizler yeryüzünde buluşmak için yıllardır bekliyorduk. Birbirimize anlatacak ne çok öykümüz vardı. Ben kardan adamın başındaydım. Bu nedenle, onun aklından geçenleri biliyordum.

Kardan adam yerine aslında kardan çocuk yaptılar. Çünkü yaptıkları gerçekten afacan bir çocuğa benzedi. Ben kardan adamların da hep çocuk olmalarını istemişimdir. Onların kalbi, çocuk kalbi gibi temizdir her zaman.

Yürümek bizim için ne müthiş bir değişiklik! Biz, en çok uçar, gelip yeryüzüne konardık.

Öğretmenleri, çocukların kardan adamın gözlerine taktıkları kömürü, havucu, boyun atkısını bir daha gözden geçirdi. Başındaki şapkayı, bıyıklarını düzeltti. İlik yerlerine konan eski düğmelerden biri yere düşmüştü. Onu alıp yerine oturttu. Sonra da sınıfın

yolunu tuttu.

Biz kar taneleri,
birbirimizin üstünde,
altında mutluyduk.
Kardan adam bizi
buluşturmuştu. Hiç
durmadan

konuşuyorduk. Neşe
içindeydik. Kardan
adamın ayaklarında
kıpırtılar vardı.
Hepimizi bir
heyecan sardı. Bir
şeyler seziyorduk. Sanki birden
yürümeye başlayacakmış gibiydik.

Çok beklemedik. Hepimiz
depreme tutulmuş gibi sallandık.
Herkes yerine iyice yerleşti. Ama
yürüyemedik. Ne var ki korktuk,
sesimiz kesildi. Önceki gibi öykü
de anlatamıyorduk. Kimse ayrı
düşünemiyordu. Demek tek vücut
olmuştuk.

Çocuklar okuldan çıktılar.

Önce kardan adamın
yanına, yani bizim
yanımıza geldiler.

Çevremizi
dolaştılar.

Kardan
adamla;

"Hey
ahbap!
Nereden
gelir,
nereye

gidersin," diye şakalaştılar. O
arada kardan adam onlara
gülümsedi. Çünkü hücrelerindeki
kar taneleri gıdıklandı. Sonra
çocuklar evlerine gittiler. Bizim
yanımıza geldiklerinde ikinci
olmuştu. Güneş yine parlaktı ama
ayaz da gittikçe artıyordu.

Güneş gitti. Karanlık başlarken
çocuklar evlerinin yolunu tuttular.

Biz

yapayalnız kaldık. Mahallenin kıyısındaki alanda bir anıt gibiydik. Gece, güneşin yerini ay aldı. Bizim de içimizde kıpırtılar başladı. Önce çıtır çıtır sesler işitildi. Ben içimden:

"Oh, ne güzel donuyoruz!" dedim. Arkadaşlarım da sevinçliydim ama kimse artık kendi adına konuşamıyordu.

Hepimiz eskiden beri uzun ömürlü olmak isterdik. Bunun için de erimeden kalmalıydık. Hep aynı yerde çakılı kalmak hiç de akıllıca değildi. Orada zaten erimeden kalamazdık. Hem neyi beklerdik ki? Sabaha dek yalnız kaldığımızda neler düşünürdük?

Hepimiz sıkılırdık. Biz de

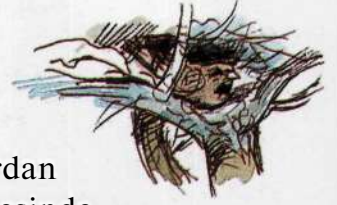
gezmek isteriz. Başka başka yerler görmek bizim de hakkımız. Bizi hep ortalıkta bir yere dikerler, sonra da bırakıp giderler.

Kardan adam bizim aklımızdan geçenleri yüreğinde birleştirdi. Bunu tatlı titreşimlerden anladık.

Özlemlerimizi onun birleştirici aklı gerçekleştirdi. Çünkü biz düşünme düşünme yürümeyi aklımızda geliştirdik. Yoksa yarın hava yumuşadığında birbirimizi hiç göremeyecek, buharlaşıp gidecektik. Havalar soğumadan karlı dağlara çıkmalıydık.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Bir serçe geldi, kardan adamın tepesine kondu. O zaman, kardan adamın bıyıkları gevşedi,

sağa sola
bakıyordu.
Sanki hep kardan
adamların tepesinde
yaşıyordu.

Ay ışığında düzgün
yerleri seçerek,
yürüdük. Kardan
adamin beyni iyi
çalışıyordu.

O sırada bir köpek
merakla kardan adamı
izlemeye başladı.
Mahallenin dışına kadar
arkamızdan geldi.
Kardan adamın
eteklerini yokladı. Kalın

ayaklarını kokladı. Kardan adam
hiç aldırmadı ona. Dağlara
tırmanmaya başladığımızda köpek
geri döndü. Dönüp dönüp bize
yani kardan adama bakıyordu. Bir
kardan adamın yürümesini çok
yadırgamıştı.

Kuşsa yerinden çok memnundu.
Kardan adam da onu çok sevmiş,
sesini çıkarmamıştı. Bir ormanın
kıyısından geçerken uçtu gitti. Bir
ağacın kuytu dallarından birine
kondu. Kendisini çok sevmiştik
ama o bizimle gelemezdi. Bizim
buzdan ülkemizde yem bulamaz,
açlıktan ve soğuktan ölürdü.

yüzü güldü.

Kardan adamın bütün
bedeninde başlayan o çıtırtının
ardından birden bütün gövde
sarsıldı. Birbirimize sıkıca tutunduk.
Kardan adam dağılmadan
yürüyebileceğini anlamış olmalıydı.
Ortalıkta kimseler görünmüyordu.
Çocuklar yarın okula geldiklerinde
kardan adamın yerinde yeller
esecekti.

Biz de yürüdüğümüzü hissettik.
Ne heyecanlı bir iş bu! Yürümek
bizim için ne müthiş bir değişiklik!
Biz, en çok uçar, gelip yeryüzüne
konardık.

Kuşsa konduğu yerde duruyor,

Yolları önceden biliyormuş gibi yürüdük. Kardan adam bizi hiç ayak izi de bırakmadan tepelere çıkardı. Birbirimize tutunarak cennet kadar soğuk yerlere çıktık. Her yer bembeyazdı. Dağ tepelerinde hava çok soğuk olur. Karlar bir bulut gibi ordan oraya savrulur.

O yüzden tipileri de severim. Bizi birer kelebek gibi oradan oraya

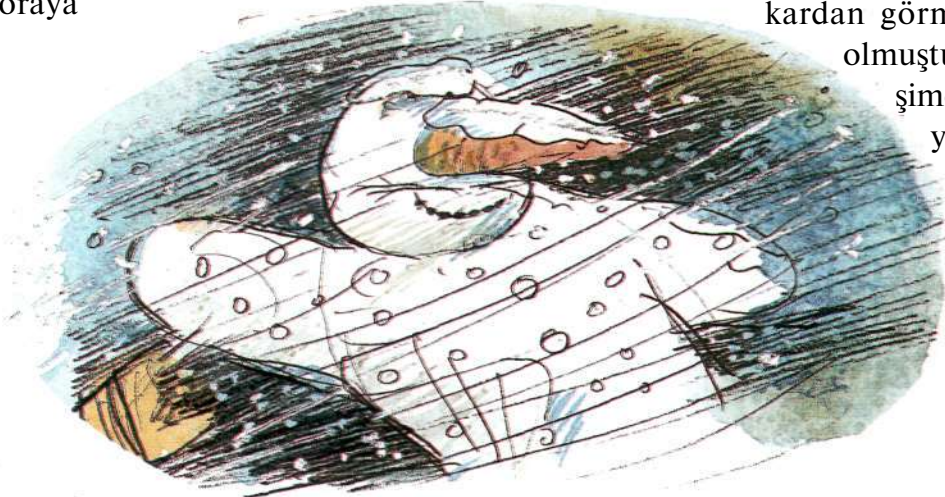
savurması bana çok eğlenceli gelir.

Bundan sonra erimek yok arkadaşlar diye düşündük hepimiz. Bunu hep birlikte nasıl düşündük diye de şaşırdık. Çünkü artık beden olduğumuzu unutmuştuk. Birlikte olunca erimekten de kurtuluyorduk.

Kardan adam, dağların doruklarında derin bir soluk aldı. Tipi ortalığı birbirine katıyordu. O, boyun atkısını çıkarıp attı. Bıyıkları buz tutmuştu. "İşte, gerçek bıyık böyle taş gibi olur," dedi.

Burun diye taktıkları havuç donmuş, kaskatı olmuştu. Şapkası daha dağın eteklerinde yuvarlanıp gitmişti. Düğmelerin üzerini kar kapatmış, kömür gözleri de kardan görmez

olmuştu. O şimdi bizim yani kar

tanelerinin kalbinde yazılı bilgilerle yolunu buluyor, yönünü seçiyordu.

Kar aydınlığında kocaman buzulu gördük. Karşıdaki yalçın dağın dibinde, derin vadide milyonlarca yıldır yatıyordu. Kardan adam onu görünce koştu.

Kollarını açıp anasının kucağını koşan bir çocuk gibi koştu. Hepimiz heyecanlandık. Bütün kar taneleri artık sonsuza kadar erimeden yaşayacaktık. Yine de ara sıra hepimizi bir özlem sarıyor. Buzulun üzerinde, yeni kar taneleriyle birbirimizi örttüğümüzde kardan adam yapan

çocukları anımsıyoruz. Onlar bize yaşamı verdiler, bizi birbirimize bağladılar.

Onun için kardan adam yaparken şarkı söyleyen çocukları özleyeceğim. Çocuklarıyla kartopu oynayan öğretmeni de özleyeceğim. İlk kez yürümenin tadını da özleyeceğim. Bundan sonra da yürüyeceğiz ama o ilk adımların tadı başkaydı.

Çocuklar, ertesi gün okula gittiklerinde her yer karla kaplıydı. Kardan adamı yaptıkları yere koştular. Hiç bir iz yoktu. Çok şaşırdılar. Hemen öğretmenlerine koştular. Öğretmenleri onların coşkularını gülerek yanıtladı:

"Ben de merak ettim ama sanırım bizim kardan adamımız geziye çıktı. Buraların ısınacağını bildi. Çekti gitti.

"Peki nereye gitti acaba öğretmenim?" dedi Küçük Murat.

"Neresi soğuksa oraya... Nerede yaşayabilecekse oraya. Göçmen bir kardan adam o, onu unutun ve yenisini yapın."

"Ama öğretmenim, o da giderse?"

"Bir daha yaparsınız, bir daha... Bir daha."

Çocuklar güleştüler. Sessizce küçük kar topraklarını büyüterek yeni kardan adama başladılar. Bu kez gitmesin diye belinden iple bağlayacaklardı. Öyle karar verdiler.

Kar Tanesinin Notu:

Şimdi dağların tepesindeki karlara bakın ve beni, kar tanesi kardeşinizi anımsayın. Yeni kardan adam yaptığınızda eline bir baston verin. Yokuşlarda çok işine yarayacaktır. Ne de olsa bir kardan adamın yüreği dağlardadır. Dağlara çıkarken ayağı takılıp düşerse dağılıverir. Bizim de korkudan dizlerimizin buzu çözülür. Kar kardeşlerinizin eriyip yok

olmasını ister misiniz?◆

Kardan Adamın Kahkahası

Yusuf Çağlar

Kardeşim kartopu oynuyordu:
Yere düştü.
kardan adam kardan bir kahkaha attı.
Uyandım avuçlarımda kartopları
duruyordu.

Kardan Kız *Hüseyin Yurttaş*

Biz İzmir'de oturuyoruz. İzmir bir deniz kentidir. Bunun için ılık bir iklimi vardır. Kışın İzmir'de havalar daha çok yağmurlu olur. Ortalığın buz tuttuğu ya da kar

yağdığı günler sayılıdır. Onun için de İzmir'de kar yağışı büyük bir sevinçle karşılanır. Herkesin yaşamında düş güzelliğinde bir gündür çünkü o. Kar taneleri

Resimler: Yasemin Erim

havada uçuşmaya başlamasın,
ortalık sevinç çılgınlıklarıyla dolar:

"Heeey, kar yağıyor, kar
yağıyor!"

Hele kar lapa lapa yağmaya

başlamışsa, havaya düşlerin tül
perdesi çekilmişse, bu sevinç daha
da büyür. Ama şehir içinde karın
tuttuğu, ortalığın beyazladığı pek
az görülür. Onun için karlı

havalarda biraz yüksek yerlere çıkmak ve karın tadını orada çıkarmak İzmirliileri pek mutlu eder.

Geçen yıl, bir pazar sabahı uyandığımızda kar yağdığını görünce nasıl sevindiğimizi bilemezsiniz. Kalın kazaklarımızı, paltolarımızı, eldivenlerimizi giyip atkılarımızı boyunlarımıza doladığımız gibi sokağa fırladık. Bir süre sevinç içinde oradan oraya koşuştuk. Uçuşan kar tanelerini tutmaya çalıştık. Sonra bir de fark ettik ki, arabalarına binip giden gidene!

Babam bunu görünce dayanamadı. "Haydi, biz de gidiyoruz," dedi.

Arabaya doluştuk. Çok geçmeden İstanbul yolunun Sabuncubeli denen kesimindeydik.

Kar sevinciyle herkes oradaydı. Gerçekten de burada ortalık bembeyazdı. Beyaz örtüsüyle yeri kaplayan kar epeyce kalınlaşmıştı. Herkes kartopu oynuyordu.

Anayolun kenarında, orman içinde boş bir alana girdik. İner inmez biz de kartopu oynamaya başladık.

Karlar üstünde koşup oynuyorduk. Arada bir kayıp

düşüyor, yatıp yuvarlanıyorduk . Üstümüzü başımızı silkelerken soluk soluğaydık. Ağzımızdan burnumuzdan buharlar fışkırıyordu. Orman sevinç çığlıklarıyla inliyordu.

Bir ara gözümüz yolun öbür yanındaki kalabalığın kümелendiği yere ilişti. Bir kaza mı vardı? O insanlar orada niçin halka olmuşlardı? Dikkatlice baktığımızda onların fazla telaş etmeden bir şeyle uğraştıklarını gördük. Önce babam fark etti:

"Kardan adam yapıyorlar," dedi.

Bunu duyan annem atıldı:

"Haydi biz de yapalım."

Babam da, "Haydi," deyince ben bağırdım:

"Yaşasın, kardan adam yapıyoruz!"

Bunu duyanlardan bazıları yanımıza geldiler. "Biz de katılabilir miyiz?" diye soruyorlardı. Bencillik hiç bize yakışır mıydı? Bir sevinci paylaşmaktan güzel ne vardı ki!

"Tabii," dedik.

O an kaynaşma başladı. Hepimiz çevreden avuç avuç kar taşıyorduk. Arabalarda bulunan kimi kovalar da işimize yarıyordu.

Kardan adamı daha çok, resim öğretmeni olan babam

biçimlendiriyordu.
Hummalı
çalışmamız
ilerledikçe
heyecanımız
artıyordu.

"Ortalıkta
kömür de yok.
Gözlerini nasıl
yapacağız?"

Biri koşup
piknik ateşinden
kalma kömürler
bulup getiriyordu.
Öbürü süpürgeyi
hazır ediyordu.

Çalışma
ilerledikçe bizim
kardan adamda
bir tuhafılık
sezmeye
başladım.

"Baba, dedim,
nasıl kardan adam
bu?"

Babam karları
önce sıkıştırıyor,
daha sonra
biçimlendiriyordu.
Daha işin başında,
yerden itibaren
sanki kardan
adamın üzerinde

bir etek vardı.

Ben bunun nasıl bir kardan adam olduğunu sorunca babam dayanamadı:

"Onlar kardan adam yapıyorlar, dedi, bizimki kardan kız olsun..."

Bu kez heyecan sanki daha da arttı. Bağırış çağırış, kar getirmeye ve kardan kıza onları eklemeye devam ettik. Kaba çalışma bitince babam kardan kıızı heykeltraş gibi biçimlendirmeye başladı. Kolları sanki Mona Lisa gibi önüne kavuşmuştu kardan kızın. Saçları ortadan ikiye ayrılmıştı ve arkasında iki örgü halinde uzanıyordu. Kaş göz, ağız burun; hepsi tamamdı. Gözüne taktığımız bir oyuncak gözlük ile saçına taktığımız toka da ona başka bir hava vermişti.

Kardan kız bittiğinde babam karşıya seslendi:

"Bizimkine bakın, bizimkine! Sizinki bir şey mi!"

Yolun bir yanında bir kardan adam, öbür yanında kardan kız vardı.

Karşılıklı birbirimizi alkışladık.

Annem,

"Bunları nişanlayalım," dedi.

Gülüştük.

O gün oradaki oyunlarımız bir

iki saat daha sürdü. Bir ara kardan kızın etrafında halay bile teptik.

Sonra onu orada yapayalnız bırakarak evlerimize döndük.

O gece hep kardan kıızı düşündüm. Kardan yapılmıştı ama, üşür müydü acaba? Soğuk kış gecesinde dışarda rüzgâr uğuldadıkça, yorganıma daha bir sıkı sarıldım. Öylece uyuyakalmışım. Düşümde kardan kıızı gördüm. Bana, "Ne kadar soğuk olursa, o kadar iyi. Çünkü o zaman daha çok yaşarım," diyordu.

Biliyordum: Havalar ısınır ısınmaz kardan kız eriyip yok olacaktı.

Aradan aylar geçti. Bir bahar günü İstanbul'a gitmek için yola çıktık. Sabuncubeli'ne gelince gözüm yol kenarındaki, şimdi çimenlerle kaplı o boşluğa kaydı. Gözlerim kardan kıızı aradı. Yoktu. Ben onun eriyip toprağa ya da dere sularına karıştığını biliyordum ama bunu düşünmek bile istemedim. Bana öyle geldi ki, o, ormanın derinliklerinde sonsuz bir geziye çıkmıştı.

BİLİM OYUN

FATİH ERDOĞAN

Acar benim "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz," sözüm üzerine sormuştu: "O halde dolaptan çıkardığın buz kalıbından neden duman yükseliyordu?"

Gerçekten, bunu hiç düşünmemiştim. Buz, adı üstünde, soğuktu. Soğuk olduğu için de çevresindeki her şeyi soğutuyordu. Örneğin elimi, buz kalıbını, havayı... Havayı? İşte buldum. Buz havayı da soğutuyordu ve havada su buharı vardı. İşte buzun soğukluğu havadaki bu su buharını da etkiliyordu, yani donduruyordu. Duman gibi gözükenler aslında havada zerrecikler halinde donan su buharıydı. Bulmuştum işte. Gururla başımı yukarı kaldırdım. Kendimi ödüllendirmeliydim. Dışarda kar yağıyordu ve bahçenin ortasına bir kardan adam yapmak hoş bir eğlence olabilirdi. Acar da bu fikrime karşı çıkmadı.

Koca bir top yapıp yuvarladık. Yuvarladıkça top büyüdü. Artık itemeyeceğimiz kadar büyük olmuştu. Başka bir top daha yapıp onu da biraz yuvarladık. Bu kardan adamımızın kafasıydı. Havuç, kömür, süpürge filan derken sonunda bahçenin ortasında tonton mu

tonton, tombul mu tombul bir soğuk adam yerleşmiş oldu. Kışın ortasında kafasına hasır bir şapka takmıştı, ama artık o kadar olur. Hele hele boynundaki masmavi yün atkıyı kim görse kıskanırdı.

Acar kardan adamımızın göbeğine bakıp, "Kim bilir kaç dilim reçelli ekmek yemiştir," dedi ve gözlerini bana dikti.

Az sonra kendimi mutfakta beş dilim ekmeğin üzerine yağ ve reçel sürerken buldum. Kahvemi içerken pencereden adamımızın bize baktığını görüp, "Güzel oldu," dedim. Acar da, "Evet, ama boynu kopacak," dedi.

"Boynu mu kopacak?"

"Evet," dedi Acar. "Boynu kopacak, çünkü boynuna atkı sardık. Atkı da sıcak tuttuğuna göre, onun da boynu ısınacak ve eriyip incelenecek."

Eh, böyle bir yorum başka kime yakışır? Ama söyledikleri yanlış mıydı? Gerçekten atkıyı boynumuzu ısıtsın diye takmaz mıyız? Kardan adamın boynu da ısınmayacak mı? Üff, şöyle kafamı zorlamadan bir kardan adam bile yapamayacak mıyım?

Siz yardım edin n'olur!

Learning
English
with:

The Little

DERS:1

Hallo!
My name is Little
Mouse.
I am a mouse.
What is your name?

Merhaba!
Benim adım
Minik Fare
Ben bir fareyim.
Senin adın ne?

Merhaba!

Ben iki dilli bir fareyim.
Hem Türkçe konuşurum,
hem de İngilizce.

Biliyor musunuz, bence bir yabancı dili iyi öğrenmenin en iyi yolu öncelikle kendi dilini çok iyi kullanmayı bilmektir. Bu nedenle, bu sayfalarımızda konumuz yalnızca İngilizce değil, aynı zamanda Türkçe olacak. (Tabii, Kırmızıfare okurlarının zaten iyi kitap okuru olduklarını biliyoruz. Bu nedenle, onlar Türkçe'yi kullanırken de, yabancı bir dil öğrenirken de daha başarılı oluyorlar.)

Bu sayfalarımızda, İngilizce derslerinize biraz katkıda bulunmaya çalışacağım. Yukardaki iki konuşmamı inceleyin. Sözcükleri ve cümleleri karşılaştırın. Yandaki

sözlükten yararlanarak yan sayfadaki testi çözün. Bütün bunları yaparken de cümleleri bağıra bağıra okuyun. Dil öğrenirken kendi sesinizi duymanız çok önemlidir.

Bu sayfalarımızı düzenli olarak izleyin ve testleri mutlaka çözün. Daha sonra size başka testler de vereceğim. Ama önce sizin bana bu kursu izlemek isteyip istemediğinizi bildirmeniz gerekiyor. Çünkü söz konusu testleri yalnızca bu sayfaları izleyen ve bu testleri isteyen abonelerimize göndereceğim. Bu yüzden bana adınızı mektupla ya da telefonla yazdırın. Abone değilseniz lütfen önce dergimize abone olun.

Kırmızıfare

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap.
Galatasaray İstanbul

New Words/Yeni Sözcükler

this (dis)	:bu	mouse (maus)	:fare	pen (pen)	dolmakalem
hello (hılo)	:merhaba	what (huat)	:ne	flower (flaur)	:çiçek
my (may)	:benim	your (yor)	:senin, sizin	bird (börd)	:kuş
name (neym)	:isim	book (buk)	:kitap	glass (glas)	:bardak
little (lidıl)	:küçük, minik	fork (fork)	:çatal		

This is a

.....

This is a

.....

This is a

.....

This is a

.....

This is a

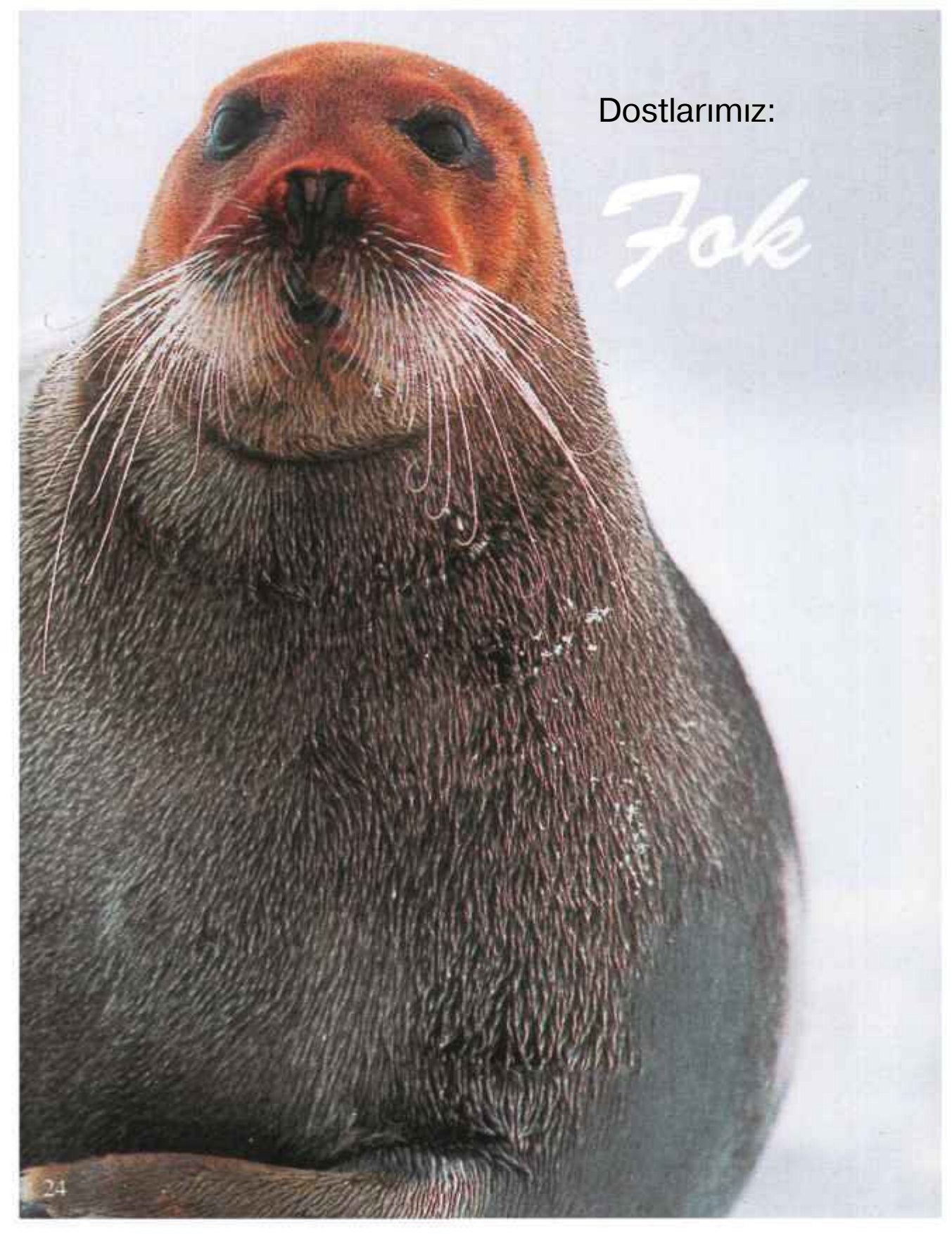

.....

This is a

.....

Dostlarımız:

Fok

Foklar, daha çok suda yaşamaya yatkındırlar. Kolları ve bacakları neredeyse yüzgece benzer. Okyanusların kıyılarında sayısız türleri bulunur. Genellikle kuzeyde bulunan en yaygın türleri koy, körfez ve ırmak ağzlarında yaşar ve yalnızca uyumak, güneşlenmek ve dinlenmek için kıyıya çıkarlar. Balık yemeyi severler, ama onları yemeyi sevenler de çoktur. Örneğin, köpekbalıkları, bazı balina türleri ve insanlar... Bazılarının derisinden palto yapıldığı da olur. . Fokların türleri aşırı avlanma sonucunda neredeyse ortadan kaybolacakken doğa koruma örgütlerinin çabalarıyla önlemler alınmış ve bu sevimli dostlarımızın yeniden çoğalması sağlanmıştır.

Yaklaşık 1-6,5 metre uzunluğundadırlar ve çok iyi yüzerler. Suyun altında 40 dakikadan fazla kalan türleri bile vardır. Vücudu kalın bir yağ

tabakasıyla kaplıdır ve bu hem yüzmesini kolaylaştırır, hem de onu dış etkilere korur. Dişiler 8-12 aylık gebelik süresinin sonunda genellikle tek bir yavru doğurur. Sütlerinde yüzde 50 oranında yağ bulunduğundan yavrular hızla büyür. Bazı türlerde erkekler, bazılarında dişiler büyüktür.

Fokların, Akdeniz foku, balonlu fok, çizgili fok, denizaslanı, fil foku, Grönland foku, halkalı fok, keşiş foku, körfez foku, kulaklı fok, mors, pars foku, sakallı fok, Weddell foku, yengeç yiyen fok gibi türleri vardır.

Komiser ipucunu beğenmedi..

Okulda tam bir curcuna vardı. Yalnızca ders aralarında değil, derslerde bile Ayşegül konuşuluyordu. Kızlar sürekli ellerinde mendillerle dolaşıyor, gruplar halinde kol kola girerek koridorda ağlama yürüyüşleri yapıyorlardı. Hepsi birbirine Ayşegül'ün en iyi arkadaşının kendisi olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ayşegül hepimizin gözünde bambaşka bir yere çıkıp oturmuştu. Aslı derin derin içini çekti. "Keşke beni kaçırsalardı," dedi. Dedim ya Aslı hiç sözünü sakınmaz. Aklına geleni öyle pat diye söyler. Böyle söylüyordu, ama bahçede her zaman birlikte oldukları köşeye gitmiyor, uzaktan uzaktan bakıyordu. Böyle zamanlarda Aslı'nın Ayşegül'ü herkesten çok özlediğini anlıyordum. Çünkü Aslı Ayşegül dışında herkesle en az bir kez kavga etmiş olduğu için şimdi yapayalnız kalmıştı.

Eve dönerken birlikte yürüdük. "Ayşegül'ü arayalım," dedim.

Yüzüme baktı. Onu bütün polis arıyor zaten, der gibiydi. Ben de ona, olsun, biz de arasak bir zararı mı olur? der gibi baktım. O da bana, tabii bir zararı olmaz ama sen kendini ne sanıyorsun ki, der gibi bakınca ben de altında kalmadım ve ona, zaten seninle de konuşulmaz ki, herhalde

bildiğimiz bazı şeyler var da ona göre konuşuyoruz, der gibi baktım. Aslı da bunun altında kalır mı? Bana, ne biliyorsan söylesen de insanı böyle kudurtmasan olmaz mı, der gibi baktı. Sonra da avaz avaz bağırarak, "Hem neden böyle kaş göz işaretleriyle sessiz film oynar gibi konuşuyoruz? Adam gibi söylesene ne söyleyeceksen!" dedi.

Bu sözü duyan bir seyyar sebzeçi, bir tüpgaz taşıyıcısı, bir kucağında paketler olan adam ve üç araba tamircisi kılıklı delikanlı bize baktı. Utanarak yan sokağa girip parka yürüdük. Bir banka oturduk ve sırrımı cebimden çıkarıp bir kez daha Aslı'ya gösterdim.

"Bak Aslı. Bence bu ipucunu izlemeliyiz."

Aslı elimdeki bigudiye uzun uzun baktı.

"Yıkık evde ne işin vardı?" dedi.

"O sokağa şöyle bir bakıp dönecektim. Sonra babamın sesini duyunca yıkık eve gizlendim. O sırada buldum. Bence bu bigudiye Ayşegül özellikle orada bıraktı, ya da düşürdü."

"Güzel," dedi Aslı. "Şimdi gidip polis amcaya bunu anlatalım."

Babama söylemeye korkmuştum, çünkü o sokağa girmemiz yasaktı ve

ben girmiştim. Ama şimdi iki kişiydik ve ışın ucunda Ayşegül'ün kurtarılması vardı. Bir iki azar işitmenin ne önemi olabilirdi. Birlikte bize gittik. Babam gelmemişti. Anneme bigudiyi gösterdik.

"Ne o?" dedi.

"Bigudi," dedim.

Aslı, "Siz bigudi kullanmıyor musunuz?" diye sordu.

Annem, "Ara sıra," dedi. Sonra bana döndü. Yeniden, "Ne o?" dedi.

Aslı, "Bigudiiiiii," dedi.

Annemin bakışlarını hiç beğenmediğim için Aslı'yı iterek odama götürdüm. Anneme bu konudan söz etmek hiç akıllıca değildi. Babam daha iyi bir fikir olabilirdi. Bunu Aslı'ya söyledim.

"Anneme söylersem oralara gittiğim için beni azarlar ve babama söyler. Babam da bana çok kızar. Onun için babama kendim söylemeliyim."

Aslı dik dik yüzüme baktı.

"Yani," dedi, "anneni aradan çıkarıp kendi kendini mi babana şikayet edeceksin? Hiç anlamadım."

Açıklamaya çalıştım:

"Eğer söylemeyi anneme bırakırsam, annem babama aktarırken en korkunç sözcükleri seçecektir. Örneğin, benim yalnızca o sokağın ucuna kadar gittiğimi söylemeyecek, günümü taşocaklarında geçirdiğimi söyleyecektir. İki arasında fark var."

"Ne fark var?"

Artık bir seçme hakkım kalmamıştı, çünkü bu ses babamın sesiydi.

"Seni dinliyorum," dedi babam.

Anlattım. İçimden bir sesin beni o sokağa yönlendirdiğini, sonra onun sesini duyunca korkup eski eve girdiğimi ve orada dün Ayşegül'ün elinde gördüğüm bigudiyi bulduğumu...

"Neyi?" dedi babam.

"Bigudiyi..."

"Hımm. Nerede şimdi?"

Cebimden bigudiyi çıkardım. Az sonra babamla karakoldaydık. Komiser bana her şeyi yeniden anlattırdı. Sonra da babama, "Bu şeyi araştıracağız," dedi.

"Neyi?" dedi babam.

"Şeyi," dedi komiser yine. Adını hatırlamıyordu.

"Bigudiyi mi?" dedi babam.

"Evet," dedi komiser, "Bigudiyi bigudiyi..."

Telefon çaldığında yemekteydik.

"Komiser arıyor," dedi annem.

Babam telefonda uzun uzun, "Hımm, yaa, evet evet..." dedi durdu.

Telefonu kapadıktan sonra sofraya otururken ağzının içinde mırıldandı:

"Bakkalda bile satılan sıradan bir bigudiymiş. Ayşegül'e ait olması için de bir neden yokmuş, yani herkesin olabirmiş."

Duyduklarım doğru olamazdı.

Hayır, Ayşegül'ün bigudisi o. Ayşegül söyle, senin değil mi, söyle!

sürecek.

BABAM HIRSIZI YAKALADI!

ÇOCUKTUM UFAKTIKIM
KARDAN BİR ADAM YAPTIM.

ÇOK ÇALIŞMA VE ÖZEN
İŞTE MÜKEMMEL SONUÇ
TARTIŞILMAZ KURALDIR,
BURUNA İRİ BİR HAVUÇ.

UYKU ZAMANI ARKADAŞIM
SEN EVİMİ BEKLE DÜR
SENİ EVE ALAMAM,
ORTALIK HAVUZ OLUR.

AMAN O NE
NEREYE GİTTİ BURNUN?

DUR YENİSİNİ TAKALIM DA
KIRILMASIN GURURUN.

AMA BURNUN YİNE YOK
NEDİR BAŞIMA GELEN
KOCA KARDAN ADAM SIN
BURNUNU KENDİN SAHİPLEN

HAVUÇ MU? HAYIR
BURALARDA GÖRÜLMEDİ,
BU ŞEHİRDE DAHA ÖNCE
BÖYLE KAZAK ÖRÜLMEDİ

HİMM BU BİR KAYIP BURUN YAKAŞI
AMA NEDEN SANA DÜŞTÜ Kİ
TASASIR

AH SOĞUK ARKADAŞIM
KEŞKE KONUŞMAYI BİLSEN.
HERKES DALGA GEÇİYOR
BENİ DE DÜŞÜN LÜTFEN.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Leylek Karda Kaldı

Yazan: Gülten Dayıoğlu

Resimleyen: Ayda Kantar

Çocuk Vakfı Yayınları, 1991

19 x 12 sm. Birinci hamur kağıda. 72 sayfa.

Erdir, üçüncü sınıfa giden bir çocuk. Evlerinin önündeki söğüt ağacının üstüne yuva yapan leyleği çok merak eder. Neden oraya yuva yapmıştır? Neden tavuklar gibi leyleklerin de yumurtası yenmez? Bu sorularını annesine yöneltip de cevap olarak "uğursuzdur" yanıtını alınca merakı iyice körüklenir ve bir gün yuvaya tırmanır...

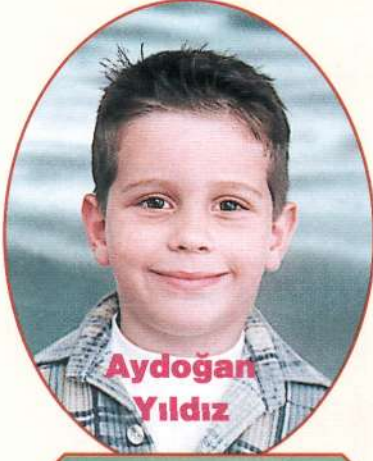
Erdir'in bundan sonra yaptıkları ve bu yaptıklarının sonucunda başına gelenler okurunu heyecanlandıracak türdendir ve

çarpıcıdır. Belki de Erdir, sorularına daha açıklayıcı yanıtlar alabilseydi ve denemeye kalkıştığı şeylerin sonuçları hakkında onunla konuşulmuş olsaydı, leyleğin ömrü böyle acıklı noktalanmazdı. Yazar, doğru bilginin önemini hüznünlü bir öykü atmosferi içinde veriyor. Doğadan uzak büyüyen kentli çocuklar için özellikle çarpıcı.

Gülten Dayıoğlu'nun bu kitabında "Leylek Karda Kaldı" öyküsü dışında, "Uçurtma," "Karabekli Kuzu," "Yakup'un Oğlağı," "Hayri Kiraz Fidanına Bağlanmıştı," "Hırsız Karga," "Küskün Ayıcık," "Tarla Faresi ile Ev Faresi" adlı öyküler var. Günümüzün en üretken ve en çok okunan yazarlarından olan Gülten Dayıoğlu 1935 yılında Emet'te doğmuştur ve uzun yıllar öğretmenlik yapmıştır. Emet'te yazar adına kurulan **Gülten ve Cevdet Dayıoğlu Kütüphanesi** yöre çocuklarına hizmet vermektedir.

Aboneliklerini yenileyerek ücretsiz fotoğraf baskılı tişörtlerini alan abonelerimiz:

**Aydoğan
Yıldız**

Berk Sevgi

Can Sarac

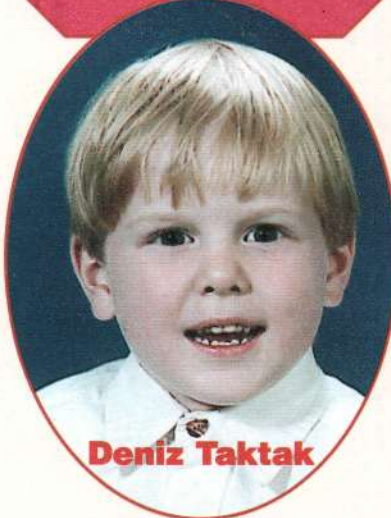
Cem Yazıcı

Ceren Bozbaş

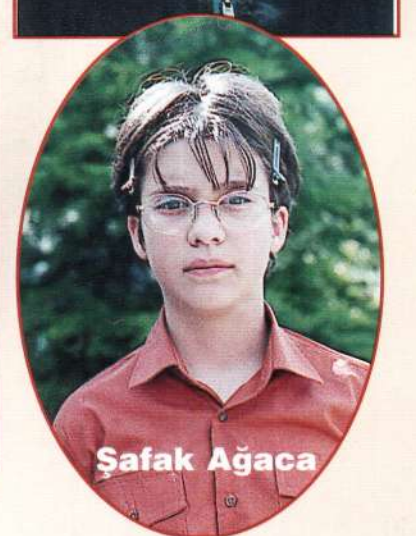
Deniz Özçivit

Deniz Taktak

Dilan Üstek

Şafak Ağaca

Haydi gelin birlikte eğlenelim, öğrenelim!

Çocuklar için, Türkçe konuşan
ilk WEB sitesi:

ÇOCUKÇA.COM

<http://www.cocukca.com>

Oyunlar Öyküler Masallar Küçük Eller